

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2018 • ČETVRTO TROMESEČJE • JUŽNO-AZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Naslovna strana: Ana Fongčan je direktorka adventističke međunarodne škole Korat. Ovog tromesečja čitaćemo o događajima u ovoj školi iz Tajlanda.

MJANMAR

- 4 Poznavati uticajne ljude / 6. oktobar
- 6 Voda života / 13. oktobar

KAMBODŽA

- 8 Plutajuća ruka / 20. oktobar
- 10 Eksperiment u crkvi / 27. oktobar

FILIPINI

- 12 Leteti za Boga / 3. novembar

INDONEZIJA

- 14 Lekari propovednici / 10. novembar
- 16 Isceljujuća limeta / 17. novembar

- 18 Smeće koje je promenilo život / 24. novembar
- 20 Otrovana od strane Majke Vendi / 1. decembar

ISTOČNI TIMOR

- 22 Zbunjujuća Biblija / 8. decembar

TAJLAND

- 24 Živeti po veri / 15. decembar
- 26 Molitva za nestalu sestru / 22. decembar
- 28 Program 13. Subote: Problem temperamenta / 29. decembar
- 30 Budući projekti za 13. Subotu
- 32 Mapa

 = Priče koje posebno mogu da zanimaju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine, deo darova 13. Subote bio je upotrebljen za izgradnju Adventističke međunarodne škole u Dili, glavnom gradu Istočnog Timora. Pročitajte priču o Istočnom Timoru na 22. stranici vašeg časopisa.

Dragi vođo subotne škole,

Endrju Mekčizni
urednik časopisa

Ovog tromesečja predstavimo vam Južnoazijsku pacifičku diviziju (JAPD), koja se prostire preko teritorija 14 država u kojima deluje Adventistička crkva: Bangladeš, Brunej, Darusalam, Kambodža, Indonezija, Laos, Malezija, Mjanmar, Filipini, Singapur, Šrilanka, Tajland, Istočni Timor, Vijetnam i Pakistan.

U ovoj oblasti u svetu živi oko jedna milijarda ljudi, od kojih je 1.4 miliona adventista, što predstavlja odnos od jednog adventiste na svakih 707 osoba. Ovog tromesečja 13. Subote biće predstavljeno sedam projekata (centara uticaja). Ovi centri služe za uspostavljanje odnosa vernika Adventističke crkve sa ljudima iz lokalnih sredina. Ovi centri uticaja mogu biti knjižara, biblioteka ili vegetarijanski restoran.

U ovom misionom časopisu, posebno naglašavamo dva centra uticaja u ovoj diviziji:

- Centar uticaja Korat u gradu Nakon Račasima u Tajlandu, i

- Centar uticaja Batambang u Kambodži.

Upoznaćete, takođe, poslovnog čoveka, koji zadobija duše u Istočnom Timoru i pilota helikoptera koji je leteo za vojsku SAD-a, dok nije odlučio da svetkuje Subotu, a sada leti u Božje ime na Filipinima. Ne propustite priče *Plutajuća ruka* iz Kambodže i *Isceľjujuća limeta* iz Indonezije.

Posebne odlike

Ako želite da učinite svoju subotnu školu zanimljivijom, možete preuzeti Misioni časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/adultmission ili čitati na Fejsbuku. Posetite i lajkujte našu fejsbuk stranicu: [Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies).

Iskoristite prednosti misionih iskustava u video-zapisu, koja iznose doživljaje ljudi širom sveta, sa posebnim osvrtom na primaoce misionih darova 13. Subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video klipa i linka na Internetu, da biste mogli da preuzmete aplikaciju ili posmatrate video klipove onlajn.

Mi postavljamo svake sedmice dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazivati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu, dok čitate misionke članke, ili ih možete odštampati i slikama ukrasiti prostoriju subotne škole ili svoju subotno-školsku tablu.

Dodatna obaveštenja i aktivnosti: U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za svoje misionke prezentacije. Za dodatna obaveštenja možete me i neposredno kontaktirati: mccheneys@gc.adventist.org.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu Crkve putem svojih darovanja.

Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Mogućnosti

Darovi 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za izgradnju ili proširenje:

- Zdravstvenog centra *Bolji život* u Lahoru, Pakistan.
- Škole jezika *Namtisavan* u Ngoju, Fonsavan, Laos.
- Međunarodne adventističke misionke škole u Koratu, Tajland.
- Centra *Isenšl Lajf* u Batambangu, Kambodža.
- Omladinskog misionkog centra u kopnenom delu Malezije.
- Centra za obuku literarnih evanđelista u Lejk Sebu, Filipini.
- **Dečji projekat:** Jedanaest učionica za dečiju Subotnu školu, Saravak, Malezija.

Poznavati uticajne ljude

MJANMAR | 6. oktobar

Samjuel Sou

Veze su veoma bitne u Mjanmaru. Nije važno ko ste ili šta imate, već koga poznajete. Međutim, izgleda da veze nisu donosile korist vođama Adventističke crkve, kada im je trebalo odobrenje od vlasti, da sagrade veću školu u glavnom gradu Jangonu. Broj učenika koji se upisuju u školu neprestano raste, dostigao je 650 učenika upisanih u dve male školske zgrade, koje se koriste od 1975. godine. Vođstvo škole nema drugog izbora nego da odbija upis novih učenika zbog ograničenog prostora.

Vođstvo Crkve stupilo je u kontakt sa gradskim vlastima da bi dobilo odobrenje za izgradnju nove školske zgrade, međutim, niko iz vlasti nije želeo da potpiše dokumenta i izda odobrenje za gradnju.

Vođe su tada posegle za svojim ličnim kontaktima u gradskim vlastima, međutim, ponovo se ništa nije desilo.

Generalna Konferencija Hrišćanske adventističke crkve, najviše administrativno telo u Crkvi, prepoznalo je potrebu izgradnje nove škole i odobrilo sredstva za Južno-azijsku pacifičku diviziju, u koju od 2012. godine spada i Mjanmar.

Novac je bio na raspolaganju, ali lokalne crkvene vođe nisu mogle da uspostave prave veze sa gradskim vlastima, koje bi odobrile projekat. Tri godine su prošle.

Izabrano je novo crkveno vođstvo. Nove vođe, pošto nisu imale kontakte sa gradskim vlastima, digli su ruke od ideje o novoj školi. Priče su delovale kao nesa-vladive.

Samjuel Sou, predsednik Južno-azijske pacifičke divizije, rodom iz Mjanmara, blago je ukorio lokalne vođe u crkvi.

Misionska obaveštenja

- Mjanmar ima 233 crkve i 30.920 vernika. Na populaciju u državi od 52.414.000 stanovnika, što predstavlja odnos od jednog adventiste na svakih 1.695 osoba.
- U Mjanmaru deluju dva adventistička fakulteta, izdavačka kuća, dopisna biblijska škola »Glas proroštva«.

»Znam da nemate poznanike i ne poznajete uticajne ljude, međutim, Bog je na našoj strani. Ako to zatražimo od Njega, On će nas u tome voditi.«

Pozvao je sve vernike da se mole i da se gradskim vlastima ponovo podnese molba za odobrenje izgradnje.

Vođe su se molile i posetile kancelariju gradskih vlasti, u kojoj ih je službenica primila na razgovor. Njeno lice se zarumenelo kada je čula da oni predstavljaju adventističku školu Jangon.

»Vi ste iz te škole«, izjavila je radosno, »ja sam bila u toj školi. Veoma cenim vrednosti i obrazovanje koje sam tamo stekla, tako da dvoje moje dece upravo tamo stiće svoje obrazovanje.«

Kada je čula da škola planira da se proširi, izjavila je da će se lično pobrinuti za sva dokumenta.

»Pomoći ću vam, pobrinuću se za neophodne papire.«

Što je rekla, to je u kratkom vremenskom roku i učinila. Konačno su građevinski radovi otpočeli na novoj školskoj zgradi.

Nova školska zgrada posvećena je Bogu 2017. godine, na ceremoniji otvaranja, na kojoj je prisustvovao sam vrh svetske Adventističke crkve. Ted Vilson

pozvao je profesore da Isus uvek bude u središtu obrazovanja, rekavši da je škola veoma značajni centar uticaja u Jangonu, gradu u kome živi oko 5 miliona ljudi.

Školski blagajnik Vesli Do izrazio je svoju zahvalnost vernicima Crkve za darove koje su prilagali za školu u drugom tromesečju 2012. godine, u okviru prilaganja darova 13. Subote.

Ovim je bilo prikupljeno 300.000 dolara. Izgradnja crkvene zgrade je po proračunima košatala 1,3 miliona dolara. Od donatora je prikupljeno 425.000 dolara, Generalna konferencija je priložila 400.000 dolara, 200.000 dolara uputila je Južnoazijska pacifička divizija i 50.000 dolara ADRA.

»Škola teži da bude zrak svetlosti u lokalnoj sredini«, kaže direktor Sau Laj Vah. Nova školska zgrada moći će da primi 800 devojčica i dečaka, a još dece može biti upisano u školu, ako se stara zgrada bude i dalje upotrebljavala. Škola trenutno broji 648 učenika, od kojih 28% potiče iz adventističkih porodica.

Samjuel Sau, predsednik divizije, smatra da je izgradnja ove nove školske zgrade pravo čudo.

»Možda nemamo značajnije kontakte sa vlastima, međutim, imamo najznačajniji kontakt – sa Bogom.«

Elen Vajt kaže: »Bog će ispuniti svoje delo, ako Mu dozvolimo da budemo oruđa u Njegovim rukama.«

»Kada Ga tražimo, verujemo i imamo poverenja u Njega, On će nas provesti kroz problem. Bog je uvek prisutan zato što je to Njegovo delo.«

Voda života

Tranki Vergara, 44

Ovo je priča o tome kako je malo delo otvorilo put za otvaranje adventističke škole u jednom selu u Mjanmaru.

Grupa od 32 studenta-misionara došla je na granicu između Tajlanda i Mjanmara u jednonedeljnu posetu u januaru 2016. godine. Ovi mladi ljudi iz adventističkog koledža iz Hong Konga i napredne korejske pripremne akademije iz Južne Koreje, došli su da daju časove iz muzičkog obrazovanja školskoj deci, izgrade temelj za dečje obdanište, kao i da pronađu druge načine da pomognu izbeglicama iz Mjanmara, koje se nalaze u pograničnoj oblasti.

Na početku, pre bilo kakvih aktivnosti, jedan student-misionar iz Hong Konga uz dva misionara sa Tajlanda i njihovim fotografom, otišli su u Mjanmar na jedno kraće putovanje motorima. Ovo četvoro mladih ljudi želelo je da ode u jedno malo selo sastavljeno od 14 porodica, rekao je Tranki, jedan od tajlandskih misionara.

U selu, posetioci su mogli da budu svedoci svakodnevne borbe lokalnih meštana za pitku vodu. Najbliži izvor vode bio je rezervoar koji se nalazio na 1,5 km udaljenosti od sela, a meštani su noseći kofe pešačili.

Studentkinja Janiz Šuk Čing Li žalila je ove porodice. Njeno srce bilo je pokrenuto željom da olakša život ovim ljudima.

Kada se Janiz vratila na granicu, u mesto u kome se nalazio izbeglički centar, rekla je ostalim misionarima šta je videla. Misionari su odlučili da doniraju 50.000 bahta (1.500 dolara) da se izgradi i postavi cevovod od rezervoara do sela. Ovaj novac bio je ostatak novca prikupljenog u misionarskim aktivnostima prodaje kolača. Ovi studenti su se vratili svojim domovima mesec dana kasnije, kada je cevovod bio postavljen. Tranki je elektronskom poštom poslao slike cevovoda svim studentima misionarima.

Ovaj cevovod osim vode omogućio je seoskoj deci da piju Vodu Života.

»Seljani nisu bili hrišćani, i nisu želeli da išta imaju sa hrišćanstvom. Međutim, kada su videli ovo jednostavno delo dobrote koje su hrišćani učinili, želeli su da se u njihovom selu osnuje i škola za njihovu decu.«

U skladu sa pozivom ovih meštana, Adventistička crkva osnovala je školu u ovom selu u junu 2016. godine. Škola trenutno ima 40 upisanih đaka. Sva deca iz sela pohađaju ovu školu, a u nju dolaze i deca iz okolnih sela.

»Ljudi u selu sada deluju zadovoljnije, jer imaju vodu za piće i školu.«

Tranki, 44 godine, obavlja redovne misionarske aktivnosti na granici Tajlanda i Mjanmara. On je, takođe, predavač fizičkog i umetničkog vaspitanja u međunarodnoj adventističkoj misionjskoj školi Korat, školi od prvog do devetog razreda na Tajlandu, koja će dobiti deo sredstava od darova 13. Subote ovog tromesečja. Hvala vam što podupirete svojim darovanjima misiju Hrišćanske adventističke crkve. 🌍

Seljani koristi slavinu na kraju novog cevovoda.

U vezi sa pričom

- Tranki se izgovara Čranki.

Brze činjenice

- Mjanmar je bio poznat pod imenom Burma do 1989. godine, kada je vojna hunta preimenovala naziv države u Mjanmar, a glavni grad Rangun je tako postao Jangon.
- Ljudi i žene u Mjanmaru koriste žutu pastu dobijenu od kore drveta tanaka kao vid kozmetičkog sredstva. Kada se stavi na lice, ova pasta postaje efikasna zaštita od sunca, koja podmlađuje, jer sprečava pojavu masne kože.
- Običan obrok u Mjanmaru sastoji se od kuvanog pirinča, ribe, mesa, povrća i supe. Služi se sve zajedno. Lokalno stanovništvo prstima pravi kuglice od pirinča, a zatim ih preliva raznim sosovima.
- Tradicionalna burmanska nošnja zove se »longi«, tkanina obavijena oko tela koju nose i muškarci i žene. Muškarci vezuju svoju haljinu na prednjoj strani, dok žene vezuju sa strane.
- Narod Inta koji živi na jezeru Inte gaji svoje povrće na plutajućim ostrvcima, koja nastaju od nakupljenog korenja trave i vodenog zumbula. Ove plutajuće bašte mogu se seći, reorganizovati i biti pomerane, a čak i prodane kao komad zemlje.
- Festival vode u Mjanmaru, poznat pod imenom Tingjan, četvorodnevni je praznik posvećen vodi, kojim se proslavlja i nova godina. Tingjan je najveći događaj u državi, popularni festival, kako za lokalno stanovništvo, tako i za strane turiste.
- Na planinama Mjanmara mogu se naći dragocene vrste kamena. Oko 90% rubina na svetu potiče iz Mjanmara. Safir i žad takođe se mogu naći u izobilju.

Plutajuća ruka

Sorn Som An, 40

Sorn Som An rastao je kao jedino dete samohrane majke na jednoj farmi u Kambodži. Počeo je da posećuje crkvu u želji da zadobije jednu devojku.

Međutim, da bi se oslobodio porodične religiozne tradicije bilo mu je potrebno mnogo više od devojke. Bila mu je potrebna vizija plutajuće ruke.

Kao tinejdžer Som An je pratio svoju devojku odlazeći svake nedelje u njenu crkvu u njihovom radnom gradu Doun Kaevu, koji se nalazi 70 km južno od Pnom Pena, glavnog grada Kambodže.

»Nisam bio zainteresovan za religiju, već za devojku«, kaže Som An. Jedne nedelje, jedan adventistički evanđeoski radnik obratio se našoj maloj zajednici, po pozivu jednog vernika iz crkve. Adventistička poruka zainteresovala je vernike, tako da su govornika pozvali i naredne sedmice. Posle treće propovedi, vernici crkve su anonimno izglasali da njihova crkva postane Hrišćanska adven-

tistička crkva i odlučili da pošalju Som Ana u Pnom Pen da o ovoj odluci izvesti vođe Adventističke crkve.

Uskoro je 30 vernika bilo kršteno. Som An je, takođe, bio kršten, iako nije verovao u Boga.

»Ja sam rođen u porodici koja nije hrišćanska, i promena nije nastupila tako jednostavno.« Nakon svog krštenja, preselio se u Pnom Pen na studije na univerzitetu. Kako je imao malo novca, potražio je pomoć od crkvenih vođa. Dati su mu ključevi od jednosobnog stančića, u kome je mogao da živi potpuno besplatno.

Tokom druge godine studija, teško se razboleo. Njegovo telo je gorelo i jedva je mogao da se pomera u krevetu. Mislio je da će umreti. A onda, setio se kako je u crkvi čuo da je Isus moćni Bog. Pomislio je: »Zašto se ne bih pomolio i zatražio pomoć od Boga.«

Pokušao je da siđe sa kreveta da klekne na molitvu. Međutim, bio je suviše

slab i pao je. Pokušao je još jednom i nije uspeo. Skupivši svu svoju snagu pokušao je i treći put. Konačno je uspeo!

Zatvorivši oči rekao je: »Dragi Bože, pomoz mi, molim Te.«

Kako je počeo da izgovara reči, tako je video zrak svetla u drugom kraju prostorije. Sijao je nekoliko sekundi, zatim nestao. Pomislio je: »Bog mi stavlja do znanja da je prisutan i da sluša.«

Nastavio je svoju molitvu: »Čuo sam da si silan Bog. Pročitao sam u Bibliji, da si iscelio mnoge ljude. Molim Te da mi pomogneš i isceliš me. Hvala Ti za sve. Amin.«

Som An se vratio u krevet. U tom trenutku, video je zrak svetla koji je izgledao kao ruka koja se pomerala. Kako je ruka prešla iznad njegovih nogu, osetio je olakšanje, mišići ga više nisu boleli. Zatim je ruka prešla iznad njegovog stomaka. Gde god bi ruka prešla, taj deo tela bio je isceljen. Kada je ruka prešla preko njegove glave, osetio je da je temperatura spala – bio je potpuno izlečen.

Istog trena ustao je iz kreveta i skakao po sobi od radosti, uzvikujući: »Hvala Ti Bože za silu kojom si me iscelio. Hvala Ti!«

Tada je imao 20 godina. Danas, Som An ima 40 godina i predaje teologiju na privatnom univerzitetu u Batambangu, drugom po veličini gradu u Kambodži. On je aktivni vernik lokalne crkve i rado svedoči svakome o Božjoj isceljujućoj sili.

»Ja sam bio toliko tvrdoglav, poput apostola Tome«, misleći na biblijski događaj u kome je Toma odbijao da poveruje u Hristovo vaskrsenje, dok nije video dokaz.

»Zaista smatram da je Bog upotrebio svoju silu da promeni moje srce. Da Bog nije učinio čudo u mom isceljenju,

U vezi sa pričom

- Som An se izgovara Soh-m-an.

Misionska obaveštenja

- Kambodžanska misija ima 6 crkava i 6.719 vernika. Na populaciju od 15.797.000, to predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 2.351 ljudi.
- Prvi adventistički misionar koji je ušao u Kambodžu, tada Indokinu, bio je Fred L. Piket u januaru 1930. godine. Kada su vlasti odbile da mu izdaju dozvolu da sagradi crkvu, osnovao je crkvu sa 32 vernika kambodžanaca u Tin Bienu, selu nadomak Čaudoka (sadašnji Vijetnam) i Kočina (Kina).

verovatno danas ne bih verovao u Njega. Međutim, danas, čvrsto verujem u Boga, bez obzira koliko mi je život težak, ja ću i dalje verovati.«

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen da se izgradi centar uticaja za lokalnu sredinu u crkvi kojoj pripada Som An. Taj centar uticaja imaće medicinsku i zubnu kliniku, vegetarijanski restoran, radnju sa organskim proizvodima, sastajalište u kome se služe sokovi i fitness-centar. Hvala vam što svojim priložima podupirete misionska darovanja.« 🌐

Eksperiment u crkvi

KAMBODŽA | 27. oktobar

Jin Pira, 20

Kada je imao 19 godina Pira je odlučio da iskuša Boga. Ovaj tinejdžer je već nekoliko meseci pohađao adventističku crkvu u Batambangu, drugom po veličini gradu u Kambodži.

Slušao je pastora dok je čitao stihove iz Knjige proroka Malahije: »Donesite sve desetke u sprema da bude hrane u Mojoj kući, i okušajte Me u tom, veli Gospod nad vojskama, hoću li vam otvoriti ustave nebeske i izliti blagoslov na vas da vam bude dosta.« (Malahija 3,10)

Kada je došao u crkvu naredne Subote, bilo je vreme za prilaganje darova. Priložio je 1.000 kambodžanskih riala (0.25 dolara). To je bio sav novac koji je imao.

Narednog dana, njegov stariji brat Firun, bez ikakvog razloga dao mu je 10.000 riala (2,50 dolara). Njegov brat mu je ponekad davao novac u posebnim pri-

likama poput kambodžanske Nove godine ili tradicionalne proslave Dana mrtvih, međutim, nikada nije Piru davao novac bez ikakvog razloga.

Piru je bio zapanjen.

Međutim, čak ni tada nije bio spreman da poveruje da je to bio dar od Boga.

Naredne sedmice, odlučio je da ponovo testira Boga. Stavio je ponovo 1.000 riala u korpicu za dar. Imao je 5.000 riala u svom džepu. Nije stavio sav svoj novac, jer mu je 5.000 riala bilo potrebno da napuni gorivom svoj motor, ali ispalo je da je 4.000 bilo dovoljno za gorivo.

»Tokom sedmice, rodbina i prijatelji počeli su da mi daju novac, bez ikakvog razloga, tako da sam imao dovoljno za gorivo. Nisam imao potrebu da tražim novac od bilo koga.«

Nekoliko sedmica kasnije, Piru se našao u ozbiljnim nevoljama. Crkva je

U vezi sa pričom

- Pheara se izgovra kao Piru.
- Novčana valuta u Kambodži je rial; izgovara se riel.

Brze činjenice

- Kambodžanska zastava je pored avganistanske jedina na svetu koja ima sliku postojeće zgrade.
- 95% stanovnika Kambodže govori kmerskim jezikom. Francuski je drugi zvanični jezik i koristi se najčešće u poslovnim i zvaničnim krugovima.
- Ekonomija Kambodže se tradicionalno oslanja na poljoprivredu. 85% obradivih površina zasejano je pirinčem, dok je ostatak zasejan kaučukovim drvetom.

organizovala Božićni program, a on je pozvao 15 svojih prijatelja na svečanost. Morao je da ih vozi na svom motoru do crkve. Dok je tako vozio svoje prijatelje, zaustavila ih je policija, jer nisu nosili kacige, što je obavezno po kambodžanskim propisima o sigurnosti na putu.

Međutim, policajac nije govorio o kacigama, već o vlasničkim papirima za motor. Piru je pozvao svog brata koji je bio formalni vlasnik motora i saznao da su dokumenta odavno izgubljena.

Bio je zabrinut. Policija je mogla da mu oduzme motor, a njega optuži za krađu. Nije znao šta da radi.

»Tada sam se setio kako me je pastor učio da se molim. Pomolio sam se u sebi.« Prišao nam je još jedan policajac i pitao šta se to događa. Piru je objasnio situaciju. Policajac je rekao: »Plati kaznu 20.000 riala i možeš da ideš.«

Piru nije imao novac, ali je u svom rukasaku na leđima imao stari kompjuter koji je neuspešno pokušavao da proda već nekoliko sedmica. Ostavio je motor policajcima i otišao u obližnju zalagao-nicu. Vlasnik radnje mu je za kompjuter isplatio 40.000 riala. Dobijenim novcem platio je policiji kaznu.

Ovaj incident ojačao je njegovu veru. »Ovo mi je bio dokaz da Bog postoji. Bog mi je pomogao i odgovorio na moju molitvu kada sam imao problem.«

Njegovi prijatelji koji su se vozili bez kacige, izrazili su svoje iznenađenje kada su došli u crkvu na Božićni program. »Bog ti je zaista pomogao u susretu sa policijom«, rekli su.

Piru je pozajmio kacigu od nekog vernika crkve, da bi prevezao i ostale prijatelje na svečano bogoslužjenje.

Danas, on je jedini kršteni hrišćanin u svojoj porodici. On, takođe, studira na univerzitetu, i drži časove iz rada na kompjuteru svake sedmice mladima u crkvi. Njegova predavanja će se održavati u novom centru uticaja, koji će biti izgrađen sredstvima iz darova 13. Subote ovog tromesečja. Hvala vam što svojim prilozima podupirete misionarska darovanja, koja pomažu da ljudi poput Pire, dopru do ljudi u svojim lokalnim sredinama. 🌍

Leteti za Boga

Dvejn Haris, 39

Dvejn Haris nikada nije ni sanjao da će napustiti vojsku SAD-a i postati misioni pilot na Filipinima. Međutim, tada mu se desio incident – izgubio je sve u požaru koji je zahvatio njegovu kuću.

Dvejn je odrastao u adventističkoj porodici u američkoj državi Montana. Kao dečak, voleo je avione i maštao da postane misioni pilot. Kada je završio srednju školu, upisao se na adventistički univerzitet Vala Vala u državi Vašington, smer letenje.

Nakon godinu dana studiranja, vratio se u svoj rodni kraj u kome je nastavio studije i diplomirao na smeru aviomehaničara, ostvarivši svoj davnašnji san, jer je stekao i licencu za pilotiranje. Kupio je ubrzo mali polovni avion i leteo. U međuvremenu dobio je posao u nacionalnoj gardi Montane, koja ga je poslala na obuku za pilota helikoptera. Njegovo hrišćansko iskustvo je do tada bilo mlako.

Jednog dana, neki rođak mu je pomogao da stupi u kontakt sa jednim misionim pilotom koji je došao u SAD. Dvejn je svojim avionom odleteo u Kentaki da bi se susreo sa tim čovekom, koji je želeo da

razgovara o ideji organizovanja helikopterske misionijske službe na Filipinima.

Međutim, veče pre sastanka sa ovim čovekom, Dvejnova sestra je pozvala i rekla da je Dvejnov dom potpuno izgoreo u požaru. Niko nije bio povređen, međutim, cela kuća i sve što je bilo u njoj izgorelo je.

Kada se susreo sa misionim pilotom narednog dana, razmišljao je: »Bog je uklonio sve moje svetske stvari koje su me odvrćale od Boga. Okrenuvši se prema pilotu, rekao je obećavši: »Ako mogu da dobijem raskid ugovora od nacionalne garde, bio bih voljan da otpočnem nešto novo na Filipinima.«

Nove obaveze

Dvejn nije znao na koji način će dobiti raskid ugovora. Ispunio je tek dve godine svog šestogodišnjeg ugovora sa nacionalnom gardom. Počeo je da se moli za taj problem.

»Kada je kuća izgorela, počeo sam da razmišljam o obavezama u svom životu. Ovaj događaj mi je pomogao da shvatim, da materijalne stvari koje skupljamo na

zemlji nisu ništa prema večnosti. Jedina stvar koja je bitna je naše spasenje i spasenje drugih ljudi.«

Prvi put je počeo pažljivo da proučava Bibliju i da se svakodnevno moli. Kako je vreme odmicalo, Bog je počeo da ga menja. Posle nekoliko meseci, postao je svestan da treba da prestane da pravi kompromise oko svetkovanja Subote. Svakog meseca, bio je pozivan na trodnevnu vojnu vežbu, od petka do nedelje, čime je kršio Subotu.

Dvejn je pitao svog pretpostavljenog komandira za dozvolu da bude oslobođen letova u Subotu, a da to nadoknadi u neki drugi dan. Komandir je odbio. Dvejn je tada izvestio svog komandira da prilikom naredne vežbe neće biti prisutan u Subotu.

»Mogu ti dati jedan opravdani izostanak«, komandir je strogo odgovorio.

»Vi učinite ono što morate, a ja ću učiniti ono što treba«, Dvejn je salutirajući odgovorio.

Komandir nije bio siguran šta treba da učini. Dvejn je do tog trenutka imao besprekoran vojni dosije.

Nekoliko narednih meseci, dolazio je na vežbe petkom i nedeljom. Molio se: »Bože vodi me tamo gde sam potreban. Ako je to ovde, u redu, a ako je Tvoja volja da idem na Filipine, voljan sam da to uradim.«

Odgovor na molitve

Jednog dana, komandir ga je pozvao i rekao: »Razgovarao sam sa komandantom bataljona, odlučili smo da ne trošimo vreme ni mogućnosti vodeći negativne akcije protiv tebe, dobićeš častan otpust iz nacionalne garde.«

Dvejn je bio šokiran. Zahvalivši Bogu, ubrzo je organizovao put na Filipine. Posle toga, sve je došlo na svoje mesto.

Misionska obaveštenja

- Adventističko delo na Filipinima je otpočelo 1905. godine, kada je australijski kolporter R. A Kadvel došao i počeo da prodaje zdravstvene i religiozne knjige na španskom jeziku.
- Godine 1915. narod na Filipinima je mogao prvi put da čuje adventističku poruku na svom maternjem jeziku tagalog. Tu evanđeosku seriju biblijskih predavanja održao je Bibiano Panis. Kao rezultat te evangelizacije 104 ljudi je kršteno 1916. godine i osnovana je prva adventistička crkva.

U narednih nekoliko meseci, uz pomoć nekih prijatelja, uložio svoju ušteđevinu i kupio mali helikopter.

»Bog je doveo sve u red.«

Danas su Dvejn i njegova supruga Vendi, medicinska sestra-misionarka, koju je upoznao na Filipinima, direktori službe filipinske adventističke medicinske avijacije (PAMAS). Ova služba je deo misionskih aktivnosti Hrišćanske adventističke crkve koja koristi avione i helikoptere u pružanju medicinske nege i širenju Jevanđelja.

»Već je proteklo deset godina od mog dolaska na Filipine. Bog je iz meseca u mesec bio veran u ispunjavanju naših potreba. Mogli smo malo pomalo da se proširujemo.«

Od odlaska iz vojske do ove misionske službe, Dvejn je mogao na delu u svom životu da vidi istinitost reči zapisanih u Bibliji: »A znamo da onima koji ljube Boga sve ide na dobro, koji su pozvani po namjerenju.« (Rimljanima 8,28)

»Bog je sve doveo na svoje mesto. Mi treba samo da se uhvatimo verom za Njegova obećanja.«

Lekari propovednici

INDONEZIJA | 10. novembar

Džej M. Tombokan

Ovo su priče iz adventističke bolnice Manando, koja je primila deo darova 13. Subote 2012. godine.

Džej svake godine odvaja nekoliko sedmica od svog prenatrpanog rasporeda, kao lekara i direktora indonežanske bolnice, da bi držao evanđeoske serije predavanja.

On ohrabruje bolničko osoblje da isto to čini.

Doktor Džej je shvatio da javna evanđeoska predavanja zbližavaju njega i njegove kolege u zajedničkom misionom cilju pomaganja pacijentima i njihovom pripremanju za Isusov povratak.

»Evangelizam je moj doručak i moj ručak«, izjavio je doktor Džej u jednom intervjuu, koji je dao iz svoje kancelarije u adventističkoj bolnici Manando, zdrav-

stvenoj ustanovi sa 150 kreveta, koja se nalazi na ostrvu Sulavesi.

Serijski evanđeoskih predavanja u 2017. godini održanih u bolnici, u saradnji sa lokalnom crkvenom oblašću, donela je 69 krštenja. Još 53 slušalaca bilo je kršteno u 2016. godini. U ove dve evanđeoske serije propovedali su samo lekari.

Ovo se promenilo u 2018. godini, jer je bolnica organizovala tri evanđeoske serije predavanja. Jednu su vodili doktori, drugu medicinsko osoblje, a treću bolnički administrativni službenici.

»Nama je potrebno jedinstvo pre nego što izađemo u spoljašnji svet. Ujedinjeni smo u zajedničkoj viziji, kada učestvujemo u javnim evanđeoskim serijama.«

To je bilo iskustvo doktora Džeja, predsednika adventističke bolnice

Bandung na indonežanskom ostrvu Zapadna Java. U toku petogodišnjih evanđeoskih aktivnosti ove bolnice, bilo je kršteno 4.000 ljudi. Adventistička crkva poseduje 4 bolnice u Indoneziji; Bandar Lampung i bolnica Medan nalaze se na ostrvu Sumatra.

Bolnica Manado imala je 50 kreveta kada je otvorena u bivšem središtu unije u decembru 2007. godine.

Uz pomoć darova 13. Subote dobijenih 2012. godine, bolnica je u 2013. godini mogla da se proširi na 150 kreveta.

Doktor Džej kaže da se bolnica suočava sa ozbiljnim nedostatkom kvalifikovanih lekara specijalista koji mogu da rade puno radno vreme. Bolnica zapošljava 384 osobe, od kojih je 90% adventista i pruža negu za preko 700.000 pacijenata godišnje.

Doktor Džej koji je došao u bolnicu Manado 2015. godine nije očekivao da će raditi za adventistički zdravstveni sistem. Kao ginekolog, radio je 7 godina u državnoj bolnici. Međutim, suočen sa problemom oko slobodne Subote, napustio je svoj dotadašnji posao i ubrzo se zaposlio u adventističkoj bolnici Bandung, u kojoj je otpočeo da organizuje javna evanđeoska predavanja.

On smatra da širenje Jevanđelja ne samo da ispunjava misioni cilj, već jača i veru bolničkog osoblja. Osoblje bolnice propoveda i učestvuje u besplatnim medicinskim tečajevima i zdravstvenim seminarima, koji se održavaju za vreme evanđeoskih sastanaka.

»Kada izađemo da jačamo druge, korist od toga neposredno se vraća nama.«

Bolnica ima četiri kapelana koji održavaju živi duhovni program, uključujući

Brze činjenice

- Indonezija je velika zemlja koja ima 17.508 ostrva i zauzima površinu od 1.919.440 km². Ova država ima tri vremenske zone, i potrebno je više od 12 sati leta avionom, da bi se stiglo sa jedne strane na drugu stranu države.
- Indonežanska strana Timora je poznata kao dom poslednjih sela »lovaca na glave«.
- Indonezija svake godine izvozi 3.000 tona žabljih bataka u Francusku.
- Bahasa je nacionalni jezik koji se govori u Indoneziji, međutim, koristi se još 700 urođeničkih jezika. Većina indonežana je dvojezično – služi se svojim maternjim, domorodačkim jezikom i jezikom Bahasa u školi i na poslu.

i 10 dana molitve, svakodnevno jutarnje bogoslužje u svakom odeljenju. Devet pacijenata bilo je kršteno 2016. godine, a još dvoje u 2017. godini.

»Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha. Učeci ih da sve drže što sam vam zapovijedao; i evo Ja sam s vama u sve dane do svršetka vijeka. Amin.« (Matej 28,19,20)

»Ovi stihovi označavaju naše težnje. Mi prepoznajemo vreme i smatramo da Isus uskoro dolazi. Da! Isus uskoro dolazi.« 🌐

Isceljujuća limeta

Ceren Vujsan, 27

Misionski avion ostavio je mog prijatelja i mene u podnožju planine Papua u Indoneziji. Otišli smo u grad da kupimo ono što nam treba, pre nego što krenemo da se penjemo na planinu, volontirajući tako u našim studentskim aktivnostima »godinu dana za misiju.« Nismo imali mnogo novca, međutim, videli smo jednu stvar koju smo želeli da kupimo u glavnoj radnji; vreću zelene limete. Voleli smo limetu, a znali smo da je nećemo nigde naći na planini.

Dve sedmice kasnije, bili smo u planinskom selu Tinibil ali nismo znali na koji način da svedočimo meštanima o Isusu. Prošli smo obuku u organizaciji *Pokret 1000 misionara*, koja nas je poslala u ovo selo, ali nismo znali kako da zainteresujemo meštane za Jevanđelje. Setili smo se obuke, da kad god ne znamo šta da činimo, da treba da se pomolimo. Počeli smo da se molimo.

Jednog dana, dok smo pešačili prema selu, jedan čovek videvši nas na putu

zamolio nas je da pričujemo njegovog slepog rođaka koji se zvao Marijus. Otišli smo u Marijusov dom i upitali ga šta se to desilo pa je oslepeo pre dve godine.

»Zaista ne znam, sve se dogodilo tako iznenada«, odgovorio je klimajući glavom. Ostali meštani nisu imali sumnju u to šta se dogodilo. Smatrali su da je to delo zlih duhova.

Marijus i njegova porodica molili su za pomoć. Tražili su lekove, molitve. Moj prijatelj i ja nismo znali šta da radimo. Vratili smo se u svoj dom i molili se: »Gospode, ako je ovo način na koji treba da otpočne naše misionarsko delovanje, molimo Te, učini čudo.«

Setili smo se vreće sa limetom, koju smo kupili u podnožju planine. Nismo bili lekari, međutim, znali smo da limeta ima lekovita svojstva. Narednog jutra, kada smo otišli u Marijusov dom, poneli smo je sa sobom. Prepolovili smo jednu limetu i molili se. Zatim, iscedili nekoliko kapi soka na njegove oči i molili se

ponovo. Popodne, tog dana, otišli smo ponovo u posetu Marijusu, molili se i još jednom iscedili nekoliko kapi limete na njegove oči. Nedelju dana smo tako radili ujutro i uveče. Ništa se nije dogodilo. Razmišljali smo da odustanemo. Međutim, tokom druge sedmice, Marijus nam je rekao da je mogao da nasluti svetlo, prvi put, posle dve godine.

Bili smo ohrabreni i još više se molili.

Mesec dana je prošlo, ali jednog dana Marijus nam je rekao, da može pomalo da vidi.

Tog istog dana, ostali smo bez limete. Nismo rekli Marijusu da je nismo više imali. Rekli smo mu: »Sada ćemo primeniti jedan novi postupak – samo ćemo se moliti.«

Nekoliko sedmica kasnije, videli smo Marijusa na poljani, pored svog doma. Slobodno se kretao, mogao je da vidi! Marijus nam je rekao da nema savršeni vid, ali da dovoljno vidi da može da živi normalnim životom.

Marijus je bio oduševljen. Rekao je drugim meštanima da je Isus povratio njegov vid, jer je savladao zle duhove.

Ovo nam je otvorilo vrata za širenje Jevanđelja. Vesti o ovom čudu brzo su se raširile po planinskim selima. Ljudi su počeli da dolaze k nama da se molimo za njih i da im pružimo medicinsku pomoć. Nazivali su nas »pastorima« i »doktorima« iako ni jedan od nas dvojice nije bio ni pastor, ni doktor. Seljani su želeli da proučavamo Bibliju sa njima. To je bio odgovor na naše molitve. Posle nekog vremena, sedam ljudi bilo je kršteno.

Hvala vam što podupirete misionarska darovanja i što pomažete da se

U vezi sa pričom

- Ceren se izgovara Karen.
- Karen je služio kao student misionar u toku 2016. godine. On je sada student teologije na univerzitetu Klabat, koji se nalazi nedaleko od škole Manado u Indoneziji.
- Ne pokušavajte da stavljate kapi limete u oči kao lek u svojim kućama.

Misionarska obaveštenja

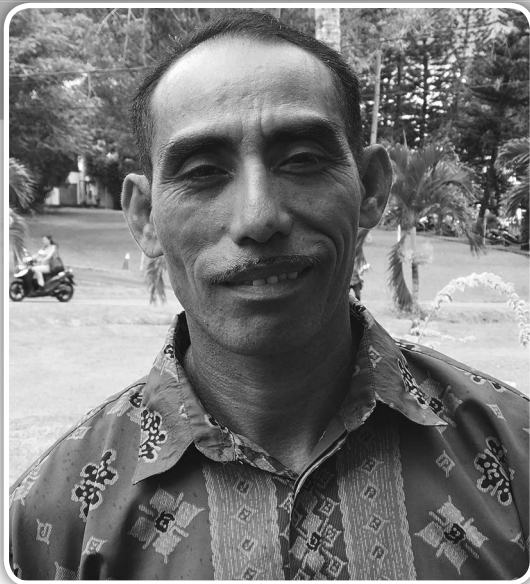
- Adventistička crkva u Indoneziji sastoji se od Istočno-indonežanske oblasti, sa centrom u Sulavesiju i zapadno-indonežanske misije sa centrom u Džakarti.
- Adventističko delo u Indoneziji otpočelo je 1900. godine, kada je R. Munson, bivši misionar iz druge denominacije u Singapuru, osnovao misiju Adventističke crkve u gradu Padang, na zapadnoj obali Sumatre. Jedan od prvih obraćenika bio je Taj Hong Siang, kineski hrišćanski propovednik, koji je mnogo godina ranije kao siročić bio u Munsonovom domu za napuštenu decu u Singapuru. Godine 1903. Istočno-indijski arhipelag postao je misionarsko polje Australijske oblasti.
- Godine 1905. Emanuel Siregar iz Bataklanda prihvatio je adventističku veru, nakon biblijskih proučavanja sa R. Munsonom i tako postao prvi indonežanski obraćenik. Kada je prihvatio Hrista, vratio se u planinski deo severne Sumatre, oblasti gde je živelo pleme ljudoždera Bataks. On je poneo poruku nade svom narodu.

Jevanđelje širi i u najudaljenijim delovima sveta kao što su ova planinska sela u Indoneziji. 🌐

Smeće koje je promenilo život

INDONEZIJA | 24. novembar

Petrus Tobolu, 50

Poljoprivrednik Petrus Tobolu postao je veoma ljut, kada je saznao da se njegova devetnaestogodišnja ćerka krstila u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. On je služio 35 godina kao pastor laik u crkvi u selu Soahukum, koja se nalazi na indonežanskom ostrvu Halmahera. Nije mogao da shvati, kako je adventistički pastor mogao da krsti njegovu ćerku, bez njegove dozvole, a brinuo se da je adventističko učenje sotonskog porekla.

Uzeo je veliki štap kojim je tukao Moniku. »Odreci se svojih ubeđenja«, vikao je. Monika je plakala, ali nije izgovorila ni reč. Ovo je potpuno zbunilo njenog oca, pitao se zašto nije bila ljuta na njega.

Monika je jedna od četiri osobe koje su bile krštene posle proučavanja biblijskih lekcija i praćenja evanđeoskih serija održanih na ostrvu Halmahera. To su

bili prvi adventisti na ostrvu, kao rezultat rada dvojice studenata misionara.

Jednog dana, Monika je došla kući i donela kutiju adventističkih knjiga. Besan zbog toga, Petrus je uzeo kutiju i bacio u rupu za smeće na dnu dvorišta. Prilikom pada u rupu, kutija se otvorila i knjige su ispale. Jedna knjiga privukla je Petrusovu pažnju: »Skoro zaboravljeni dan«, koju je napisao evanđelista Mark Finli. Tajno da ga niko ne vidi, izvadio je knjigu i još dva časopisa iz rupe.

Narednog dana poneo je knjigu i časopise na njivu. Međutim, nije mogao da se koncentriše na posao. Radio je do 10 ujutro, a zatim počeo da čita knjigu i časopise, i tako je ostao skoro do večeri. Istao se dogodilo i narednog dana. Upoređivao je biblijske stihove navedene u knjizi sa stihovima u svojoj Bibliji. Proučavao je ove adventističke materijale punih osam meseci.

»Primetio sam, da je ono što je pisalo u knjigama, bilo zapisano i u Bibliji. Nastavio sam da proučavam, bio sam iznenađen onim što sam saznao o Suboti.«

Nakon saznanja da je Subota Gospodnji dan odmora, počeo je da propoveda o Suboti u svojoj crkvi. »Zašto ne svetkujete Subotu? Ako ne sledite ono što Biblija uči, čemu vam

onda ona služi«, pitao je svoje vernike. Posle bogoslužjenja, pokrenuti njegovom propovedi, vernici su mu prilazili.

»Niko nije ovako propovedao dugo vremena«, rekao je jedan vernik. »Možda želiš da doneseš novu doktrinu«, rekao je drugi. Petrus nije razmišljao o tome, da je na ovaj način uvodio adventističko učenje u svoju crkvu. On je smatrao da je to biblijska istina, i da on pokušava da propoveda ono što je saznao. Na kraju, odlučio je da svetkuje Subotu.

Kada je Petrusova starija sestra saznala za njegova nova ubeđenja, predložila mu je da se pridruži Adventističkoj crkvi. Ona je znala za crkvu, jer je njena ćerka studirala na adventističkom univerzitetu Klabat na drugom ostrvu.

Nešto kasnije, Petrus je pozvao nekoliko pastora iz Adventističke crkve da propovedaju u njegovoj crkvi. Vernici njegove crkve zasipali su kamenjem crkvu dok su adventistički propovednici propovedali, tako da je Petrus morao da adventiste izvede iz sela, na sigurno.

Seljani su čekali sa štapovima i batinama da se Petrus vrati, ali on je uspeo nekako da ih izbegne i napusti selo. Odlučio je da se krsti u Adventističkoj crkvi. Petrus je privremeno odveo svoju porodicu u Manado, grad blizu univerziteta Klabat, i tamo se ubrzo krstio, za vreme jedne evanđeoske serije.

Kada su se on i njegova porodica vratili u svoj dom, zatekli su druge ljude u svojoj kući. Bili su primorani da se smeste u kućici koja se nalazila na njihovom imanju, i tamo živeli naredna dva meseca. Petrusovo drugo dvoje dece, njegova dva sina, od 13 i 17 godina bili su kršteni u to vreme.

Brze činjenice

- Indonezija obuhvata preko 17.508 ostrva, od kojih je 6.000 nastanjeno.
- U Indoneziji se mogu naći mnogo različitih vrsta flore i faune, što ovu državu čini drugom na svetu po biološkoj raznovrsnosti posle Brazila.
- Indonezija je jedino mesto na svetu na kome ćete videti komodo zmaja u divljini. Sumatra je jedino mesto, osim Bornea, na kome se mogu videti orangutani u divljini.
- Indonezija se nalazi u pacifičkom vatrenom prstenu, na kome se nalazi oko 150 vulkana. Većina ovih vulkana je neaktivna, međutim, jedna erupcija i jedan jači zemljotres dogode se svake godine.

Meštani su branili porodici da svetkuje Subotu, tako da se ona konačno preselila u Manado i tamo otpočela dublje da istražuje Bibliju.

Dve godine kasnije, vratili su se u svoje mesto, i obnovili prijateljstvo sa meštanima. Stav meštana prema ovoj adventističkoj porodici u međuvremenu se promenio. »Kretali smo se među ljudima i svedočili. Počevši sa mojom rodbinom, za tri godine imali smo 27 krštenih vernika i organizovali crkvu.«

Danas, Petrus ima 50 godina i služi kao starešina u crkvi. On je vodio prvu evanđeosku seriju predavanja u selu u septembru 2017. godine, posle koje se troje ljudi krstilo.

»Meštani su, počevši od mene, proganjali adventiste, međutim, danas osam porodica svake Subote okuplja se na zajedničkom bogoslužjenju.« 🌐

Trovana od strane Majke Vendi

INDONEZIJA | 1. decembar

Desi Natalija Ango, 21

Osamnaestogodišnja Desi Natalija Ango bila je oduševljena, kada je sa svojom prijateljicom bila određena da provede godinu dana, kao student misionar u Limbongu, na jugu indonežanskog ostrva Sulavesi.

Desi je smatrala da je dobro biti u velikom gradu. Međutim, kada je sa svojom prijateljicom došla u kancelariju lokalne crkvene oblasti, bile su kolima odvezene na trosatni put, a zatim prebačene na motore na petosatnu vožnju po planini. Put je bio klizav i Desi je nekoliko puta spala sa motora. Na kraju puta, ove mlade misionarke saznale su da im predstoji još osam sati putovanja, međutim, morale su najpre da izvade odobrenje od strane lokalnih vlasti da mogu da se penju po planini. Nekoliko ljudi iz Limbonga bilo je u kancelariji, koji su sa oduševljenjem dočekali Desi i njenu koleginicu, vodeći ih prema selu i najavljujući im izuzetne vesti.

Kada su mlade misionarke konačno stigle, seljani su ih dočekali ceremonijom dobrodošlice – pile sa crnim perjem bilo je ispečeno i ponuđeno posetiocima. Lokalni meštani jeli su meso pilića.

»Mi nismo govorile njihovim dijalektom, i nismo razumevale šta govore. Nismo znale šta da radimo.«

Što je najvažnije, misionarke nisu imale nikakvu ideju kako će svedočiti meštanima o Hristovoj ljubavi. Odučile su da se mole i poste naredna dva dana.

Ćumur i papaja

U toku drugog dana, jedna žena iz sela je potražila pomoć od misionarki i odvela ih svojoj majci Indo Reko, koja je bolesna ležala u krevetu.

Stara žena je patila od tečenja krvi, verovatno slično onoj ženi koju je Isus iscelio, a to stoji napisano u Jevanđelju po Marku 5,25-34. Misionarke nisu imale nikakvo medicinsko iskustvo i nisu znale šta da čine. Međutim, imale su nešto ćumura koji su pomešale sa vodom, i zamolile za dozvolu da se mole Bogu za isceljenje.

Molile smo se: »Bože, verujemo da Ti možeš da isceliš ovu ženu ovim rastvorom.« Razmišljale smo, šta bismo mogle još da učinimo.

Odlučile su da pozovu kamp organizacije 1000 misionara, koja ih je uputila u ovo selo. Da bi imale prijem na mobilnom telefonu, morale su da se popnu na obližnji planinski vrh. Kada su posle sat vremena penjanja došle do vrha, pozvale su kamp i stupile u kontakt sa medicinskom sestrom, koja ih je savetovala da zgnječe jednu papaju sa svim semenom i bananu i time nahrane Indo.

Kada su se vratile nazad u Indinu kuću, Desi se obratila bolesnoj ženi rekavši: »Mi smo hrišćanke i verujemo da će ti Isus pomoći. Ako budeš jela ovo, biće ti bolje.«

Misionarke su hranile ovom mešavinom papaje i banane Indo narednih trideset dana. Savetovale su je, takođe, da ne jede meso nečistih životinja. Po isteku mesec dana, krvarenje je prestalo i Indo je mogla da se vrati svom uobičajenom životu.

Ostali meštani bili su zadivljeni, tražeći od misionarki da leče njihove najbliže.

Upozorenje o trovanju

Meštani su bili zahvalni na pomoći, obrađujući pažnju devojkama da izbegavaju određenu kuću u selu: »Nemojte da idete tamo, bićete otrovane.«

Misionarke nisu prihvatile upozorenje, verujući da ih je Gospod poslao da poseite svaku porodicu u ovom selu.

Kada su pokucale na vrata te kuće, žena od tridesetak godina im je radošno otvorila vrata, ponudivši im odmah hranu i piće. Desi je primetila brašno od kasave i purpurni kukuruz. Okrenuvši se prema svojoj prijateljici misionarki, rekla je: »Izvoli, ti uzmi prva.«

Njena prijateljica je odbila rekavši: »Ne, ne, izvoli uzmi ti prva.«

Desi je zatim pitala ženu, u selu poznatu kao Mama Vendi, da li mogu da se pomole pre nego što budu jele.

»Mi smo hrišćanke. Molimo se za sve što činimo«, rekla je Desi.

Posle molitve, mlade devojke su pojele hranu i ništa loše im se nije desilo.

Mama Vendi je pozvala misionarke i narednog dana, i opet ih ponudila hranom. Ponovo su se molile i ništa loše nije se dogodilo. Ovaj postupak se ponavljao svakodnevno naredne dve sedmice.

Konačno, Mama Vendi je rekla ostalim meštanima: »Ove misionarke nisu obične devojke. Davala sam im otrovnu hranu u protekle dve sedmice, a njima dvema ništa se nije dogodilo!«

Priče o ovom događaju brzo su se raširile po selu, da su misionarke imune na otrov. Mnogi meštani su tada odlučili da dođu kod njih i saznaju istinu o njihovom Bogu.

Desi danas ima 21 godinu i nalazi se na poslednjoj godini studija engleskog jezika na univerzitetu Klabat, adventističkoj obrazovnoj ustanovi na severu ostrva Sulavesi.

Ona se nada da će ponovo otići u planinsko selo, kada bude diplomirala, i da će tamo otvoriti osnovnu školu. Tokom godinu dana misionarskog rada, ona je u nekoliko navrata posećivala selo. Oduševljena je činjenicom da Mama Vendi sada proučava Bibliju.

Biblijski stih koji nas je zaista jačao tokom ove godine je: »Znam da sve možeš, i da se ne može smesti što naumiš. (O Jovu 42,2) Bog zaista sve može.«

Hvala vam za misionarska darovanja koja podupiru širenje evanđeoskog dela i rad misionara širom sveta. 🌍

Zbunjujuća Biblija

Zelindo Žoao Laj, 42

Kao mladi momak Zelindo je bio onaj koji je pravio probleme. Voleo je da pije, puši, da se kocka. Istetovirao se i osnovao uličnu bandu. Odlazio je u crkvu svake nedelje, međutim, osećao se bedno.

Kada je napunio 21 godinu, odjednom je osetio neodoljivu želju da pročita Bibliju. Nije imao Bibliju, pa je poslao poruku svojoj sestri, koja je živela u Surabaji, indonežanskom gradu koji se nalazio 1.400 km udaljen od Istočnog Timora.

»Da li možeš da mi nabaviš i pošalješ Bibliju?«

Dve sedmice kasnije, primio je Bibliju i celu pročitao u roku od mesec dana. Međutim, nije razumevao ono što čita. Pročitao je Bibliju i drugi, a zatim i treći put, ali i dalje nije razumevao dosta od teksta.

Potresen time, klekao je na svoja kolena i molio se: »Bože, želim da razumem Tvoju reč, ali ne znam kako. Molim te pošalji Svetog Duha da me vodi.«

Zatim je pročitao Bibliju i četvrti put, moleći se za vođstvo Svetog Duha svaki put kada je čitao. Na svoje zaprepašćenje, počeo je da shvata mnoge stihove iz Biblije. Zaustavio se kod druge zapovesti, koja kaže: »Ne gradi sebi lika rezana niti kakve slike od onoga što je gore na nebu, ili dole na zemlji, ili u vodi, ispod zemlje. Nemoj im se klanjati niti im služiti, jer sam Ja Gospod Bog tvoj, Bog Revnitelj, koji pohodim grijehe otačke na sinovima do trećega i do četvrtoga koljena, onih koji mrze na Mene.« (2. Mojsijeva 20,4.5)

Pitao se, zašto se u njegovoj crkvi nalaze ikone, kipovi?

Nastavio je da nedeljom odlazi u crkvu i čita Bibliju svake večeri u naredne tri godine. U međuvremenu oženio se i otvorio dve radnje.

Jednog dana, jedan vernik Adventističke crkve, Tomas Lopez, ušao je u jednu od njegovih radnji, i ponudio mu knjigu sa naslovom: »Skoro zaboravljeni dan« od evanđeliste Marka Finlija.

Brze činjenice

- Nacionalno jelo Istočnog Timora je Ikan Pepes. Ikan znači »riba« a pepes predstavlja način kuvanja. Barena riba u čili sosu na listu banane.
- Po legendi, Timor je nastao od krokodila koji se transformisao u ostrvo, kao odgovor momku koji je pomogao krokodilu, koji se nije dobro osećao. Potomci ovog momka su starosedeooci Timora.

Fauna u Timoru uključuje i kuskusa (vrstu torbara), majmune, jelene, cibetke (vrstu mačke), zmije i krokodile.

Zelindo je bio šokiran saznanjem da je Subota biblijski dan odmora. Našao je Tomasov broj telefona zapisan na poledini knjige. Pozvao je broj i zatražio susret sa Tomasom.

Kada je Tomas došao, Zelindo ga je istog trenutka upitao: »Zašto ova knjiga govori da je Subota dan odmora, a ne nedelja?«

Tomas nije dao direktan odgovor.

»Čitaj Bibliju i dozvoli da ti Sveti Duh odgovori na to pitanje«, rekao je.

Zelindo je pročitao Bibliju još jednom. Kada je došao do Novog zaveta, zastao je kod stiha: »A po večeru subotnom na osvitak prvog dana nedjelje, dođe Marija Magdalena i druga Marija da ogledaju grob.« (Matej 28,1)

Tada je dobio očekivani odgovor. Biblija opisuje nedelju kao prvi dan sedmice. Naredne Subote, zatvorio je svoje radnje i otišao na jutarnje bogoslužje u svoju crkvu.

Posle nekoliko sedmica, sveštenik je prišao Zelindu nakon subotnog jutarnjeg bogoslužja.

»Zašto dolaziš u crkvu Subotom umesto nedeljom? Tvoju suprugu i decu viđam u crkvi nedeljom.«

»Prema mom shvatanju, Subota je dan koji treba svetkovati, a ne nedelja«, odgovorio je svešteniku. »Ne! Nedelja je«, uzvratio je sveštenik.

Tada se Zelindo osetio neugodno u crkvi. Svaki put kada bi ušao u crkvu, prolazio je pored ikona i kipova. Klekao bi ispred njih i pitao: »Da li u crkvi ove stvari treba da postoje? Da li Ti dozvoljavaš slike i kipove?«

Jednog dana, čitao je knjigu proroka Isaije: »Ja sam Gospod, to je ime Moje, i slave svoje neću dati drugome ni hvalu svoju likovima rezanijem.« (Isaija 42,8)

Ove reči ispunile su ga strahom. Uvideo je da Bog zabranjuje klanjanje slikama i kipovima, i tada je odlučio da im se više ne klanja.

Pozvao je sveštenika: »Potrebna mi je tvoja pomoć. Ako mi ne pomogneš, napustiću crkvu«, rekao mu je u razgovoru.

Kada je sveštenik došao u Zelindov dom, Zelindo je imao spremna pitanja o slikama i Suboti.

»Brate, samo veruj. To je dovoljno«, rekao je sveštenik.

Zelindo ovim rečima nije bio ubeđen. Posle višestrukog čitanja Biblije, shvatio je da vera mora biti podržana delima.

Postao je adventista.

Četiri godine kasnije, on je ugledan vernik Adventističke crkve u Istočnom Timoru. Svojim angažovanjem doveo je mnoge ljude do krštenja.

Deo darova 13. Subote 2015. godine, bio je upotrebljen da se izgradi prva adventistička crkva u Dili, glavnom gradu Istočnog Timora. Hvala vam što podupirete misionarska darovanja. 🌍

Živeti po veri

TAJLAND | 15. decembar

Jojo Šimraj, 33

Brak može biti težak. Razmotrite slučaj Jojoa, profesora poreklom iz Indije, koji je radio u Bangkoku glavnom gradu Tajlanda.

Njegova supruga, Filipinka, predavala je u adventističkoj školi Korat, u gradu koji se nalazio na nekoliko sati vožnje od njihovog doma. Njihov mali sin živio je sa suprugom u Koratu.

Jojo je u početku trpeo ovakvo stanje prilika. Zarađivao je dosta novca, obučavajući učenike za rad na kompjuteru u jednoj privatnoj školi u Bangkoku. Održavao je dodatne seminare, što mu je donosilo još više novca i zato je odlučio da ostane u Bangkoku, kada je njegova supruga Karla izjavila da je dobila posao da bude vaspitačica u obdaništu pod pokroviteljstvom Adventističke internacionalne misionijske škole u Koratu.

Međutim, nešto kasnije, Jojo je shvatio da mu ne odgovara njegov težak brak. Iako je imao mnogo novca, nije voleo to što je posle pet radnih dana u Bangkoku, išao u Korat vikendom. Bojao se vožnje po mraku u nedelju uveče. Zbog svega toga, odlučio je da potraži neki posao u Koratu.

Međutim, nije mogao da nađe posao. Jojo je smatrao da je dovoljno kvalifikovan za bilo koji posao, jer je u Bangkoku bio preplavljen ponudama za posao. Ali, u Koratu nije mogao da ga nađe.

Škola iz Korata jednom je pozvala njegovu školu u Bangkoku, zbog posla koji su mu nudili, ali bilo im je rečeno da ne mogu da mu daju otpust, jer ima potpisani ugovor sa njima.

Pune tri godine nije mogao ništa da nađe. Za to vreme, Jojo je počeo duboko da razmišlja o svojim životnim potreba-

U vezi sa pričom

- Korat je ime grada Nakon Račasima koje se često upotrebljava.

Misionske informacije

- Tajlandska misija obuhvata 52 crkve sa 15.385 vernika. Na populaciju u državi od 65.323.000, Tajland ima odnos od 1 adventiste na svakih 4.245 ljudi.
- Ranije misionsko delo na Tajlandu delovalo je većinom među kineskim stanovništvom. Prvi tajlandski obraćenik bio je mladić koji je bio kršten 1925. godine, a kasnije postao je pomoćnik menadžera u Bangkok sanatorijumu i bolnici.

ma. Bio je odgajan u porodici adventističkog pastora u Indiji, međutim, kada je završio koledž, pravio je česte kompromise sa Subotom. Na Tajland je otišao po pozivu svoje sestre. Tada je upoznao Karlu, adventistkinju sa Filipina i venčao se sa njom. Dok je bio mlad odlazio je u crkvu, osećajući krivicu što je pastorov sin, ali nije negovao svoj lični odnos sa Bogom.

Na kraju, Jojo je odlučio da se moli Bogu: »Bože, ja ovo ne mogu da iznesem sam. Želim da se vratim u Tvoje naručje.«

Napustio je svoj posao u Bangkoku i preselio se u Korat. Prvi put u svom braku, zavisio je od prihoda svoje supruge. Jojo se istrajno molio za posao.

Dva meseca su protekla, postajao je sve malodušniji.

»Bio sam neraspoložen i nervozan. Navikao sam da radim i da se osećam

uvaženim. Ovo je bilo veoma teško razdoblje u mom životu.«

Negde u to vreme, direktor međunarodne adventističke misionske škole rekao je Jojo da je školi potreban IT predavač. Jojo je upravo imao kvalifikacije koje se traže, međutim, direktor je rekao da bi ta pozicija bila namenjena nekome ko je spreman da volontira.

Jojo nije dvaput razmišljao, prihvatio je ponudu i rado predavao na časovima.

Posle tri sedmice, direktor škole angažovao je Jojoa kao profesora u kompjuterskoj nastavi i IT menadžera sa punim radnim vremenom.

Danas je Jojo jedini u svojoj porodici koji zarađuje za hleb. Karla je napustila svoj posao, jer im se rodilo drugo dete, i posvetila se u potpunosti deci. Porodica danas ima mnogo manje prihode nego ranije, međutim, Jojo izjavljuje da nikada nije bio srećniji u svom životu.

»Ja sam jedini koji zarađuje novac, ali uvek imamo dovoljno hrane na stolu. Ovo stanje vodi me da sebi postavim pitanje gde je ranije bila moja vera?«

Njegov omiljeni biblijski stih je: »Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,13)

»Veoma sam srećan i zadovoljan što mogu da radim za viši cilj.«

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen za međunarodnu adventističku misionsku školu. Nove učionice pomoći će da se škola pored osnovnog obrazovanja uvede i srednje obrazovanje. Na taj način moći će da primi nove učenike.

Hvala vam što svojim darovanjima pružate podršku misiji Hrišćanske adventističke crkve. 🌍

Molitva za nestalu sestru

TAJLAND | 22. decembar

An Fongčan, 38

An nikada nije nameravala da postane hrišćanka. Odgajena od strane samohrane majke, meditirala je redovno u hramu u jednom tajlandskom selu na granici sa Laosom. Učestvovala je u svečanostima i aktivnostima u hramu, a ponekad bi prespavala u hramu.

A onda, odlučila je da upiše misionjski koledž (sada pod imenom Azijsko-pacifički međunarodni univerzitet), adventistički institut koji se nalazio na 15 sati vožnje autobusom od njenog doma. Čula je za ovaj koledž od jednog diplomiranog studenta, koji je bio u poseti svojoj rodbini u njenom selu. Saznala je, takođe, da postoji mogućnost da na koledžu radi i na taj način plati svoju školarinu.

»Nemamo para, a ja želim da studiram. Želim da odem na ovo mesto«, rekla je An svojoj majci.

U misionjskom koledžu, An je uronila u studije i svoj posao. Nije se interesovala za

Boga. Odlazila je na časove subotne škole da bi popravila svoje znanje engleskog jezika, i tada je prvi put u svom životu slušala o sili molitve.

»Bog može da učini čudo u bilo čijem životu. Potrebno je samo da veruješ. Ako imaš poverenje u Njega i moliš Mu se, On će te blagosloviti«, rekla je profesorka. An nije verovala u Boga.

»Ako se molite celim svojim srcem, Bog će odgovoriti«, profesorka je rekla. Međutim, An ni dalje nije verovala.

Prva molitva

Za vreme letnjeg raspusta, An se izgubila u novom trgovačkom centru, blizu svog rodnog sela. Trebalo je da se sastane sa svojom majkom u 4:30, i ode na autobusku stanicu, da uhvati autobus za misionjski koledž. Međutim, nije mogla da nađe mesto na kome je trebalo da se sastane sa svojom majkom. Tražila je svoju majku do 5 sati. Ispunjena brigom, setila se reči o molitvi učiteljice u subotnoj školi. Pokušala je da se moli: »Gospode, ako zaišta želiš da idem tamo gde si i Ti, i želiš da Te upoznam još bolje, pomози mi da pronađem majku.« Kada je otvorila svoje oči, majka je stajala pred njom.

An nije zakasnila za autobus. Kada je došla na autobusku stanicu, saznala je da je njen autobus kasnio usled nekih tehničkih problema.

»Bila sam zadivljena. To je bilo prvi put, da sam iskusila Božju silu.« Međutim, An ni dalje nije želela da postane hrišćanka.

Druga molitva

Majka se sa Aninom mlađom sestrom preselila u Bangkok, da bi bila bliže svojoj starijoj kćeri.

Jednog dana, majka je pozvala An i kroz suze rekla: »Tvoja sestra je nestala, ja ne znam šta da radim.«

An je dobila dozvolu da odsustvuje sa jednog ispita. Njen profesor se pomolio sa njom pre nego što je krenula na autobusku stanicu. »Nastavi da se moliš i veruj u Boga, a On će učiniti da sve bude dobro«, rekao je profesor.

An se neprekidno molila na putu do Bangkoka. Kada je stigla, saznala je da je njena sestra nestala posle nekog nespozazuma sa majkom.

»Da li možeš da odeš i potražiš je? Ceo dan je tražim«, rekla je majka.

An je tri dana tražila svoju sestru. Međutim, na kraju trećeg dana, izgubila je svaku nadu, ali nije želela da se vrati svojoj majci i dodatno je uznemiri.

Dok je pešačila prema kući, zastala je pored izloga jedne radnje. U tom trenutku, jedna starija žena joj je prišla i potapšala po ramenu.

»Idem kući«, rekla je An.

»Ne moraš više da tražiš osobu za kojom tragaš«, rekla je žena.

Pogledavši je, An je odgovorila: »Ne tražim nikoga. Idem kući.«

Žena je ćutala neko vreme, a zatim rekla: »Za dva, tri dana sestra će se vratiti kući. Ne moraš više da je tražiš.«

U vezi sa pričom

- Anino puno ime je Sengsurin Fongčan.

Brze činjenice

- Tajland je jedina zemlja u jugoistočnoj Aziji koja nije bila kolonizovana od strane neke evropske države. Na tajlandskom jeziku, ova država se naziva Pradet Taj, što u prevodu znači – zemlja slobodnih.
- Tajland je zemlja u kojoj možete da sretnete kako najmanja, tako i najveća stvorenja. Najmanji sisar na svetu je slepi miš bumbar, a najveće stvorenje je kit-ajkula.
- Glavni grad Tajlanda je Bangkok, sa populacijom od približno 15 miliona ljudi.

»Ne tražim nikoga«, bila je uporna An. Žena se samo nasmešila i sela na trotoar.

Dva dana kasnije, An se vratila iz svoje potrage i zatekla svoju sestru u kući. An je brzo izašla iz kuće želeći da pronade ženu ispred izloga. Nije uspela. Vratila se i narednog dana, međutim, opet nije mogla da nađe ženu.

Ovaj događaj i odgovor na molitve, takli su Anino srce. Kasnije se krstila i postala profesor misionstva.

Danas je direktorka Adventističke međunarodne misionijske škole koja ima 150 učenika u tajlandskom gradu Koratu.

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen da se izgradi novi školski kamp, kao i da se škola proširi srednjoškolskim obrazovanjem. Na taj način, primiće još više učenika. Hvala vam što podupirete misionijska darovanja. 🌍

Problem temperamenta

Program 13. Subote | 29. decembar

An Fong an, 38

Beleška: Učesnici ne moraju da uče napamet svoje delove, već da budu dovoljno upoznati sa materijalom, tako da ne moraju da čitaju sve iz skripte. Uvežbajte celokupni program, tako da učesnici mogu da se prijatno osećaju i po potrebi naglase ono što smatraju važnim.

Ovog tromesečja upoznali smo ljude iz Mjanmara, Kambodže, Indonezije, Istočnog Timora i Tajlanda. Danas ćemo čuti još jednu priču sa Tajlanda.

Od svoje mladosti, An je bila tvrdoglavva i borila se da nadgleda svoj temperament. Rešila je da ne završi srednju školu, jer nije volela učitelje. Presekla je testerom lanac na motoru svoje majke, kada joj je majka zabranila da ga vozi.

Kada se preselila, da bi studirala u misionском koledžu (sadašnji Azijsko-pacifički internacionalni univerzitet), nije bilo iznenađujuće to što je njena majka krenula za njom, da bi bila sigurna da joj ćerka ne upada u razne nevolje.

»Majka nije imala poverenja u mene. Imala sam problem sa kontrolom nad temperamentom. Činila sam sve, štogod sam želela. Majka je bila uplašena da ne završim u zatvoru zbog svog temperamenta«, kaže An.

An je u koledžu naučila da se moli. Bog je na različite načine odgovarao na njene molitve. Posle diplomiranja, An je predala svoje srce Isusu i krstila se.

Njeni prijatelji koji nisu bili hrišćani, ismejavali su ovu njenu odluku.

»Veoma si glupa«, rekao je jedan. »Ušla si u sektu«, dodao je drugi.

»Ja nisam glupa. Ne želim više da se kolebam u svojim uverenjima. Izabrala sam da budem hrišćanka i to ću biti.«

Najveći problem postojao je u kući. Majka je bila ljuta što je An napustila svoju veru iz detinjstva i pokušavala je da je ubedi da se vrati. Branila je An da odlazi u crkvu. Primoravala ju je da spava u hramu. An je dodatno zategla ovu situaciju, kada joj je majka naredila da napiše pismo porodičnom bogu.

Program Trinaeste Subote

➤	Početna pesma	»O dođi Hristu i primi spas«, <i>Pesmarica hrišćanske adventističke crkve</i> , br. 113.
➤	Dobrodošlica	Vođa subotne škole
➤	Molitva	
➤	Program	»Problem sa temperamentom i lekcija o gnevu.«
➤	Dar	
➤	Završna pesma	»Nemoj me sad mimoići«, <i>Pesmarica hrišćanske adventističke crkve</i> , br. 226.
➤	Završna molitva	

»Ja sada imam samo jednog Boga«, odgovorila je svojoj majci.

Obuzeta gnevom, majka ju je zaključala u njihovoj kući u Bangkoku.

»Ostaćeš u kući! Dobijaćeš hranu, nikud nećeš ići.«

An je mogla da pobegne kroz prozor ili tako što bi razvalila bravu na vratima, ali to nije učinila. Za razliku od stare An, sada nije gubila vlast nad temperamentom. Obavljala je poslove po kući i mirno čitala Bibliju. Nije razumevala sve što čita, ali uvidela je da te reči deluju duboko umirujuće.

Jednog dana, majka je upitala: »Da li ćeš se vratiti našem porodičnom bogu?«

»Ne, ja verujem u Gospoda, žao mi je mama.«

»Dobro! Možeš ići u svoju crkvu.«

An je radosno otišla u crkvu, a bila je veoma iznenađena kada je majka izrazila želju da ode sa njom.

Majčin gnev je nestao. Smejala se i bila je srećna. Kasnije je majka objasnila An razlog svoje sreće.

»Ne znam kome treba da se zahvalim. Da li tvojim profesorima na koledžu ili Bogu? Jer ja sam dobila novu kćer.«

An je odgovorila da je to bila sila Gospodnja koja je delovala na nju.

»Bila sam brza i često nepromišljena u svojim postupcima. Međutim, majka to više nije mogla da vidi na meni«, izjavila je.

Danas je An direktorka Adventističke međunarodne misionijske osnovne škole, koja ima 150 učenika i nalazi se u tajlandskom gradu Korat.

Deo darova 13. Subote ovog tromesečja biće upotrebljen da se izgradi novi kampus na nedavno kupljenoj parceli, što će omogućiti proširenje škole na srednjoškolsko obrazovanje. Na taj način, škola će moći da primi nove učenike. Hvala vam što danas velikodušno prilažete darove 13. Subote.

Lekcija o gnevu

Tekst je napisanla An Fongčan

Bog me voli. Jedna prijateljica je otputovala u Australiju i zamolila me da s vremena na vreme obiđem njene roditelje, koji žive u Tajlandu.

Dom njenih roditelja bio je udaljen od mog doma, tako da sam morala da razmislim kako mogu da stignem tamo. Pošto je to bila moja prva poseta, napunila sam ranac i zauzela obe ruke kesama sa svakodnevnim potrebama. Pozvala sam tuk tuk taksi (rikše) da me odveze na glavnu autobusku stanicu.

Negde na pola puta, taksi vozač mi je rekao: »Ne mogu dalje da vas vozim, da li želite da pozovem neki drugi taksi?«

Drugi taksi me je preuzeo, ali me je vozač odveo na pogrešno mesto. Ušla sam u treći taksi.

Bilo je potrebno skoro dva sata da stignem do autobuske stanice. Bila sam toliko uznemirena kada sam stigla na stanicu, da nisam želela ni sa kim da razgovaram.

Službenik na autobuskoj stanici me je upitao: »Kuda putujete?«

Odgovorila sam: »Reći ću vam kasnije.«

Kada sam se malo smirila, kupila sam kartu i sačekala autobus.

Za vreme puta do kuće roditelja moje prijateljice, prošli smo pored saobraćajnog udesa. Mogli smo da vidimo ostatke spaljenog autobusa. Naš vozač zaustavio se da napravi nekoliko slika, rekavši nam da je nekoliko putnika poginulo u tom udesu.

»To je onaj autobus koji je otišao iz stanice pre našeg«, rekao je. U tom trenutku sam shvatila, da je trebalo da budem u tom autobusu. Nisam stigla na taj autobus zato što sam kasnila zbog vožnje u tri taksija.

Kada su me videli, roditelji moje prijateljice bili su veoma srećni. »Bili smo veoma zabrinuti, jer smo mislili da si u bila u onom autobusu koji je izgoreo«, rekla je majka.

»Bog je zaista dobar!« Ispričala sam im zatim celu priču, iako oni nisu hrišćani.

Otac je rekao: »Vauuu, Bog ili anđeo koji te štiti, veoma je moćan!«

»Bog me zaista voli.« 🙏

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Budući projekti 13. Subote

Projekti koji će biti u žiži:

Mozambik

- Proširivanje odeljenja za ishranu i nutricionizam pri adventističkom univerzitetu Beira u Mozambiku.
- Osnivanje doma za napuštenu decu koja su izgubila roditelje usled Hiv/Aids bolesti u Nampuli.
- Izgradnja osnovne škole u Milangu.

Sao Tome i Prinsipe

- Osnivanje rehabilitacionog centra za borbu protiv zavisnosti od alkohola i droge u Sao Tome.
- Izgradnja nove crkve u Sao Tome.
- Izgradnja auditorijuma u dvanaestogodišnjoj školi u Sao Tome.

DEČIJI PROJEKAT: Biblije na portugalskom jeziku za decu iz ugroženih porodica u Mozambiku i Sao Tome i Prinsipe.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Bangladeša, Kambodže, Tajlanda, Filipina, Indonezije, Mjanmara, Pakistana, Šrilanke, Istočnog Timora i Jugoistočno-azijske pacifičke divizije (JAPD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem internet pretraživaču. **Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:**

Misionski časopis i na društvenoj mreži Fejsbuk. Čitajte, komentarišite, šerujte, lajkujte naše priče na www.facebook.com/mission-quarterlies.

Mjanmar: veb-sajt vlade bit.ly/GovMyanmar
Lonely Planet bit.ly/LPMyanmar

Kambodža: veb-sajt vlade bit.ly/CambGov
Lonely Planet bit.ly/LPCambodia

Filipini: veb-sajt vlade bit.ly/GovPhil
Lonely Planet bit.ly/LonPlanPhil

Indonezija: veb-sajt vlade bit.ly/IndoGov
Rough Guide bit.ly/RGIIndo

Istočni Timor: veb-sajt vlade bit.ly/TLGov
Wikitravel bit.ly/WikiTET

Tajland: veb-sajt vlade bit.ly/ThaiGovt
Tourism Thailand bit.ly/ThaiTour

Adventisti sedmog dana

Južnoazijsko-pacifička divizija adventist.asia

Mjanmarska unijska misija adventistmm.org

Centralno-filipinska unija cpucsd.org

Jugoistočna azijska unijska misija saum.org.sg

Tajlandska misija adventist.or.th

Zapadno-indonezijska unijska misija adventist.or.id

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se usmeri pažnja prema svetskoj misiji, i poveća sedmično misionsko darovanje. Usredsredite svoju pažnju svetskoj misiji i povećajte sedmična misionska darovanja. Zatražite od vašeg odbora subotne škole da vam postavi cilj za misionska darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bio za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za Trinaestu Subotu). Pokažite nedeljni grafikon progressa prema postavljenom tromesečnom cilju. Podsetite vernike da aktivnosti svetske crkve, takođe, zavise od sedmičnih misionskih darova subotne škole. Dvanaeste subote, podnesite izveštaj o misionskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove Subote Škola da pripreme svoje darove Trinaeste subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misionska darivanja.

Projekti

1. Zdravstveni centar »Bolji život« u Lahoreu, Pakistanu.
2. Škola jezika Namptisavan u Ngoji Fonsavana u Laosu.
3. Adventistička međunarodna misionska škola u Koratu na Tajlandu.
4. Centar »Osnova života« u Batambangu u Kambodži.
5. Omladinski misionski centar »Poluostrvo« u Maleziji.
6. Centar za obuku i pismenost »Jezero Sebu« na Filipinima.

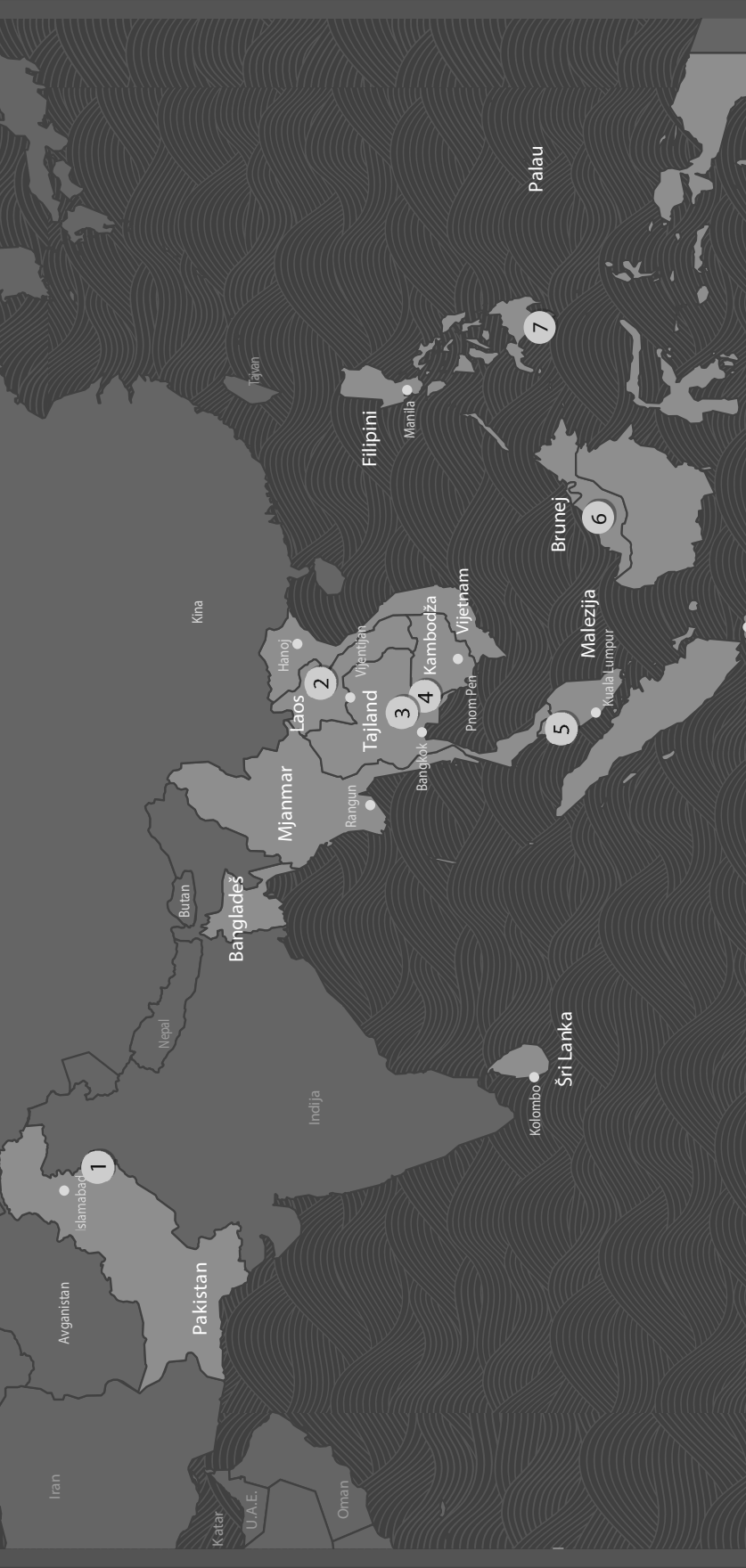
DEČIJI PROJEKAT: 11 dečijih subotnoškolskih razreda u Saravaku u Maleziji.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: prof. Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

JUŽNO-AZIJSKA PACIFIČKA DIVIZIJA

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Bangladeška unijaska misija	123	292	30,394	162,911,000
Centralofilipinska unija	1,262	554	182,568	20,659,232
Istočnoindonežanska unija	893	260	118,153	26,749,089
Mijanmarska unijaska misija	233	106	31,570	52,414,000
Severnofilipinska unija	1,480	407	358,156	56,965,924
Pakistanska unija	118	68	12,041	203,447,000
Južnofilipinska unija	2,047	1,033	511,563	24,946,844
Jugoistočna azijska unijaska misija	358	433	90,343	217,712,000
Zapadnoindonežanska unijaska misija	843	351	104,201	232,698,911
Šrilanška misija	37	21	3,116	21,163,000
Istočnotimorska misija	1	2	573	1,266,000
UKUPNO:	7,395	3,527	1,442,678	1,020,933,000

PROJEKTI:

- 1 Zdravstveni centar Bolji život, Lahor, Pakistan
 - 2 Škola jezika Namtisavan, Ngoj, Fonsavan, Laos
 - 3 Međunarodna adventistička misionska škola, Korat, Tajland
 - 4 Centar Iseši Lajf, Batambang, Kambodža
 - 5 Omladinski misionski centri u kopnenom delu Malezije
 - 6 Centar za obuku literarnih evanđelista, Lejk Sebu, Filipini
- DEČJI PROJEKAT:
- 6 Jedanaest učionica za dečiju Subotnu školu, Saravak, Malezija